

POLAT ÖZLÜOĞLU

SAHİ ADIM NEYDİ

öykü

İÇİNDEKİLER

Saçlarımı Kestim.....	11
Evde Bekleyen Biri	27
Yılkı Atları Gibi Bozkırda Başiboş.....	43
Eve Hoş Geldin	64
Sahi Adım Neydi	80
Kayıp Atlet.....	99
Yuvan Olmasın Adem.....	105
Terk Edilmiş Bavullar.....	116
Ablam Aşktan Ölmüş.....	129
İçinden Tren Geçen Öykü.....	139
Tavuk Hanım.....	159

Kestim kara saçlarımı n'olacak şimdi
Bir şeycik olmadı deneyin lütfen
Aydınlığım deliyim rüzgârlıyım
Günaydın kaysıyı sallayan yele
Kurtulan dirilen kişiye günaydın

Şimdi yaşıyorum bir toplu iğneyi
Bir yaşantı ile karşılayanlara
Gittim geldim kara saçlarımdan kurtuldum.

“Kestim Kara Saçlarımı”, Gülten Akın

SAÇLARIMI KESTİM

O sabah ağzından dökülen kırık “Hoşça kal”ı duyduğumda bir tuhaf hissetmiştim. Neden böyle hissettiğimi şimdi bile bilmiyorum. Sanki bembeyaz bulutlar birden fokurdayıp, bir tencere süt gibi kesilip dağılmıştı gökyüzüne. Hep aynı tonda söylediğin sözcük o sabah belirsizce titreşip ses tellerinden yankılanmış, dilinin ve dudaklarının arasından pürüzlü bir tınıyla havada süzülüp içime sızmıştı. Ben bir kötü olmuş ama anlamamıştım ne olduğunu. Kallavi bir veda olduğunu, bir “Hoşça kal”dan çok başka bir şey olduğunu bilememiştim. Hani bir şeyi kaybetmişsindir ama henüz farkında değilsindir yok olduğundan. Senin yokluğun da öyle bir şeymiş. Dişlerim kamaşmış, sızlamıştı. Sapasağlam dişlerim. Temelli gidebilme ihtimalini hiç düşünmemiş, fark edememişim. Sesin uzun süre kulaklarımda paslı bir tortu bırakmış, bütün gün çınlayıp durmuştu yerli yersiz. O an anlamalıydım aslında senin çoktan gittiğini. Ama nereden bilebilirdim ki, akşamına dönecektin.

Şimdi düşünüyorum da anlasaydım bile gideceğini, o an ne yapacağımı bilemezdim. Elim ayağıma dolanırdı. Kendimi kaybederdim. Nasıl durdurabilirdim ki seni? Nasıl yapışırdım yakana dur diye. Yalvarır mıydım yoksa? Ve sen durur muydun? Ya da durmayıp çekip gider miydin arkana bile bak-

madan, geride bıraktığın enkazı umursamadan? Eğer durduramamış olsaydım seni, geri çevirememiş olsaydım, içine düşeceğim boşluğu hayal bile edemiyorum, inan. Korkunç olurdu zannımca. Aklımı yitirebilirdim. Her şey yıkılabilirdi, onca yıl, onca hatıra, onca sevgi, senin gözlerimin içine baka baka terk edişinle heba olabilirdi. O boşluk ki beni yutup yok edebilirdi. Öyle kocaman bir boşluk yani. Daha derin ve karanlık. Şimdi de bir boşluktayım ama en azından şu andaki biraz daha sığ ve ucunda cılız da olsa bir ışık var, ölü bir ışık, yeterince aydınlatmıyor ama yine de var. Henüz söndürmüşsün ampulü ve az önceki aydınlığın tozlu, puslu bir lekesi kalmış gibi geride. Gözlerinin önünde tam bir karanlık yok daha. Biraz evvel gördüğün aydınlığı anımsıyor gözbebeklerin ve etrafındaki eşyaların yerleri hâlâ belirgin, gölgeleri duruyor yerli yerinde, çarpmadan yürüyebiliyorsun bir süre daha. İşte öyle cılız bir ışık kastettiğim.

Bazen hiçbir şey bilmemek daha iyi diye avutup durdum kendimi, elveda deyip gitseydin ne olurdu hâlim, kimbilir? Dönmeyeceğini bilerek senden vazgeçebilir miydim diye yüzlerce kez sordum kendime. Sonra aptalca bir umutsuzluk kapladı içimi. Engel olamadığım bir karamsarlık. Sonra senin beni sevdiğine kanaat getirdim. Beni seviyordun, sevmeseydin beni temelli terk ederdin. Yani zaten terk ettin de, böyle değil başka türlü giderdin. Her şeyinle çekip alırdın kendini benden. Elinde bir bavulla gözlerimin içine baka baka zalimce çıkıp giderdin hayatımdan. Geride hiçbir şey, eşya bırakmazdın, bir toplu iğne bile kalmazdı senden. Oysa beni seviyordun, seviyorsun belki hâlâ. Sevmez mi insan? Bilmiyorum. Bilmek istemiyorum. Sevmiştin bir zamanlar. Sevmiştik. İyi ki öyle arkana dönüp gitmişsin, doğru dürüst sarılmamıştık bile, akşamına gelecektin çünkü. Alışveriş yapıp sahaflara uğrayacağını söylemiştin. Sigara yoktu evde, birkaç kilo domates,

biber alacaktın, birkaç tane yumurta, biraz peynir ve zeytin. Günlerdir dışarı çıkmıyor, evde kahvaltıyla geçiştiriyorduk öğünleri. Dolapta pek bir şey kalmamıştı. Bir de kitap ayırtmıştın. *Henüz Vakit Varken Gülüm*'ün ilk baskısı. Almış mıydın acaba? Hiç gidip soramadım. Çekindim. Aldığını bilsem kötü olurdu belki de. Belki başkası almıştır sen gitmeyince.

O sabah en sevdiğin tişört üzerindeydi; kafası insan şeklindeki kılçığı kalmış balık desenli olan, toprak rengi. Güneş gözlüğün başında ve yaz günü bile giydiğin botların vardı ayakta. Gülümsemiş miydin, yoksa ben öyle mi hayal etmiştim hatırlamıyorum. Bir tebessüme benziyordu dudaklarının kenarına kıvrılan hüznün ve üzerinde uykusuz bir suskunluk. Son sözün “Hoşça kal” olmuştu. Dikkat bile etmemiştim gözlerine, yüzüne. Dudakların çatlamış mıydı, ellerin titriyor muydu hatırlamıyorum, yoksa avuç içlerin terlemiş miydi heyecanlandığında olduğu gibi, çünkü ellerini tutmamıştım. Kolay mı habersiz terk etmek birini, gözlerinin içine baka baka bir şey söylemeden gitmek? Bir tilki gibi. Kaçıp gitmiştin öylece. Kaçmak doğru bir kelime mi, hâlâ emin değilim inan. Belki sen de farkında değildin benden temelli gittiğinin. Belki sen de bilmiyordun geri dönmeyeceğini. Belki de öylece çıkıp gitmiştin ve gelecektin geri. Hiç aklında yoktu gitmek.

Annem delisin, dedi. Desin, hep derdi zaten. Çocukluğum boyunca demişti. Büyüdüğümde de onun gözünde hep deliydim. Deliliğim bakiydi. Gececeği de yoktu. Delilik iyidir bazen. Özellikle annemle karşı karşıyaysan. Gözlerimi dikip bön bön baktığımda, bir de saçlarımı dağıtıp kahkaha atacaktım gibi titremeye başladığımda annemi bir ürperti alırdı. Enikonu korkardı benden öyle zamanlarda. Hele sen gittikten sonra. “Tıpkı kaynanama benziyorsun. Bakma öyle. O da senin gibi deli deli bakardı. Karışmıyorum sana. Ne hâlin varsa gör. Ne bok yersen ye, eşelen dur kümes gibi bu evin içinde,

onun eşyalarını didikle tavuk gibi. Horoz kaçtı sen kaldın bo-
kuyula geride,” demişti çekinerek. Ne güzel benzetmeler yapar-
dı annem. Çok yerinde tespitlerde bulunurdu zatı şahaneleri.
Annem diye demiyorum, çok becerikliydi belagat sanatında,
eskilerin deyimiyle. “Evet,” derdim. “Kümeadaki tavuklardan
farkım yok. Anılardan bok çukuruna gömdüm başımı.” O za-
man gözlerini pörtleterek bakardı yüzüme, karşısında yırtıcı
bir kedi varmış gibi pırsardı. Sesi kısılırdı.

Sen gittikten sonra gelmeni epey bekledim. Dönersin de-
dim. Ses çıkmayınca senden, ortak arkadaşlara haber saldım.
Kimse bir şey bilmiyordu. Komşulara, esnafa bile sordum,
utanmadım. Arada kitap okumak için gidip zift gibi çayından
içtiğin o metruk, daracık kahvehaneye bile gittim, çıraklara
seni sordum. Yoktu gören duyan. Sonra polise gittim. Kayıp
kabul edilmen için yirmi dört saat geçmeliymiş. Kaç yirmi
dört saat geçti, dedim. Neyim olduğunu sordu karşımdaki
ince bıyıklı görevli. Sevgilim, dedim. Anlamadım, dedi. Eşim,
dedim. Nikahlı mı, dedi. Nasıl yani, dedim. Resmi nikahlı mı,
diye sordu tane tane, bir elini salladı, güya evlilik cüzdanı
gibi. Anlamadım sandı, parmağındaki yüzünü gösterdi. Biz
takmamıştık. Sen inanmazdın böyle şeylere. Hayır, dedim.
O zaman imam mı, dedi. Yok, dedim. Başını salladı. Nerede
yaşıyor, diye sordu. Aynı evde yaşıyoruz. Yedi yıldır berabe-
riz. Partnerim, dedim. Yüzüme gülmedi, Allah’ı var. Arkasını
dönüp sarsıldı. İçinden bir şeyler söyledi. Tövbe tövbe, dedi
sonra. Doldurduğu kâğıdı katladı. Tamam, dedi. Bir şey olur-
sa biz size ulaşıyoruz, dedi. Fotoğrafını istemeyecek misiniz, diye
sordum. İstedi. Verdim. Eve gelirken telefonumu almadığımı
hatırladım. Adresimi yazmıştım neyse ki.

Senin hiçbir şeyini kıyıp da atamadım biliyor musun?
Uzun zaman onlara bakıp bakıp iç çektim. Bütün kıyafetle-
rin askılarda duruyor hâlâ, terk edilmiş, içleri boş. Parfümün,